

Arrest

nr. 98 626 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012 (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. RAES, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2006 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielprocedure werd afgesloten met de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 26 maart 2007.

Op 17 september 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 19 augustus 2010 wordt de aanvraag dd. 17 september 2009 ontvankelijk verklaard.

Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 17 augustus 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

D., R. (R.R.: 060100946414)

nationaliteit: Mongolië

geboren te Ulaan Baatar op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op
deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoekster. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20.07.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

“Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris jegens de verzoekster eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens werd ter kennis gebracht op 17 augustus 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

“En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

G. S., attaché

délégué(e) de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) :
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

D., R. née à Ulaan Baatar le (...), de nationalité Mongolië

D., R. geboren te Ulaan Baatar op (...), nationaliteit Mongolië

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 41, §1 en 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de taalwet bestuurszaken). Zij betoogt tevens de schending aan te voeren van *"des principes du respect des droits de la défense, de bonne administration, d'équitable procédure et du contradictoire"* als algemene rechtsbeginselen.

Artikel 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend."

Artikel 42 van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt :

"De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt."

De taalwet bestuurszaken raakt de openbare orde, zodat de Raad een schending van de bepalingen van deze wet desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Algemeen wordt aangenomen dat onder *"particulieren"* in de zin van hogervermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij aangetekend schrijven van 22 september 2009 haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst, heeft ingediend in het Nederlands. Vervolgens werd deze aanvraag geactualiseerd op 16 mei 2011 in het Nederlands, op 10 juni 2011 in het Frans, op 15 september 2011, op 25 januari 2012 en op 16 april 2012 in het Nederlands. De verzoekster heeft zich aldus bediend van het Nederlands, zowel in de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 september 2011 als in de laatste actualisatie van deze aanvraag op 25 januari 2012.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat ervan uitgegaan moet worden dat zij zich van de Franse taal heeft bediend aangezien de medische attesten die zij bij de aanvraag en de latere actualisaties voegde, in het Frans zijn opgesteld. De bewoordingen van artikel 41, §1 van de taalwet bestuurszaken zijn immers duidelijk: de centrale dienst dient gebruik te maken van de taal waarvan de betrokken particulier zich heeft bediend. De medische attesten waaraan de verzoekster refereert gaan uit van derden, met name de artsen die deze attesten hebben opgesteld. Daar deze medische attesten niet uitgaan van de betrokken particulier zoals bepaald in de zin van artikel 41§1 van de taalwet bestuurszaken, kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de taal van deze attesten bepalend was voor de taal die het bestuur diende te hanteren. Bovendien betreffen deze medische attesten enkel bijlagen aan de eigenlijke aanvraag en actualisaties, die duidelijk in het Nederlands zijn opgesteld. Het is de taal van de aanvraag zelf die bepalend is in het licht van artikel 41, §1 van de taalwet bestuurszaken, en niet de taal van de eventueel bijgevoegde bijlagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. De eerste bestreden beslissing is *in casu* aldus een beslissing genomen door een centrale dienst waar de verzoekster zich in het Nederlands tot gericht heeft middels haar Nederlandstalige aanvraag van 22 september 2009, laatst aangevuld met een actualisatie die eveneens in het Nederlands is opgesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg correct en overeenkomstig 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken de beslissing houdende de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Nederlands opgesteld.

Een schending van artikel 41, §1 van de taalwet bestuurszaken ligt dan ook niet voor.

In de mate dat de verzoekster kritiek uitoefent op het feit dat de eerste bestreden beslissing gedeeltelijk in het Frans en het Nederlands werd ter kennis gebracht, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de thans voorliggende gegevens blijkt dat de eerste bestreden beslissing zelve volledig in het Nederlands is opgesteld. Het formulier van kennisgeving is in het Frans opgesteld omdat verzoeker momenteel verblijft in het Franse taalgebied, namelijk in Luik. De Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is, heeft aan de burgemeester van Luik instructie gegeven om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen.

Artikel 39, § 2, eerste lid van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

Hieruit volgt dat deze instructie van een centrale dienst, die tevens het formulier van kennisgeving vormt, aan de burgemeester van Verviers in het Frans moest worden opgesteld.

De verzoekster erkent dat zij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing woonde in Luik, in het Franse taalgebied. De Raad merkt tevens op dat de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoeksters eventuele kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Waar de verzoekster een inhoudelijke vergelijking maakt tussen het formulier betreffende de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing en deze beslissing zelf, merkt de Raad op dat de verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek nu uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de eerste bestreden beslissing in haar geheel aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en door haar werd ondertekend. Zoals hierboven reeds besproken, kan het eventuele gebrek in de begeleidende kennisgevingsakte bovendien niet leiden tot de vernietiging ervan.

Waar de verzoekster tevens een schending aanvoert van artikel 42 van de taalwet in bestuurszaken, en daargelaten de vraag of de eerste bestreden beslissing een beslissing is die kan vallen onder *“de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen”* zoals bedoeld in voormeld artikel van de taalwet bestuurszaken, dient te worden opgemerkt dat uit de thans voorliggende gegevens niet blijkt dat de verzoekster op enig moment aan het bestuur het gebruik van het Frans heeft gevraagd.

Een schending van artikel 42 van de taalwet bestuurszaken ligt evenmin voor.

Er kan geen schending van de taalwet bestuurszaken worden vastgesteld.

3.2 In het derde middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

“ATTENDU Qu’un refoulement sur des frontières dangereuses pour la vie, la sécurité ou la liberté de la personne en cause constituerait un traitement inhumain contraire à l’article 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme du 04.11.1950 ;

QUE l’article 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme prévoit que, « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

QU'en interdisant les traitements inhumains, l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme impose aux parties contractantes de ne pas renvoyer les réfugiés dans un pays où ils craindraient pour leur vie ou leur liberté ;

ATTENDU QUE la loi du 29.07.1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs, dispose, en son article 2, que les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article 1er doivent faire l'objet d'une motivation formelle ;

QUE conformément à l'article 3 de la loi du 29.07.1991, la motivation exigée consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait ;

QUE la motivation doit être adéquate, précise et pertinente, c'est-à-dire répondre aux faits et ne peut en aucun cas être une simple motivation d'appréciation subjective (C.E., 07.06.1995, n° 53.583; C.E. 05.07.1995, n° 54.317; C.E., 07.09.1995, n° 55.056; C.E., 16.01.1996, n° 57.531) ;

QUE la motivation doit reposer sur des faits réels et non sur un jugement de valeur du récit a priori considéré comme faux (C.E., 26.08.1994, n° 48.810) ;

QUE la motivation doit être d'autant plus scrupuleuse lorsqu'elle aboutit à la conclusion que la demande est manifestement non fondée (C.E., n° 56.754, 08.12.1995; C.E., n° 57.708, 22.01.1996) ;

QU'il a été jugé qu'il y a lieu de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et pas seulement des éléments défavorables à la reconnaissance du statut de réfugié (C.E., 16.01.1996, n° 60.093; C.E. 28.10.1997, n° 69.217) ;

ATTENDU QU'en l'espèce, les décisions du délégué de Madame le Secrétaire d'Etat à l'Asile, à l'immigration et à l'intégration Sociale, datées du 30.07.2012, notifiées le 17.08.2012, ne répondent aux exigences nécessitées par les dispositions précitées:

ATTENDU QUE selon le médecin-conseil de l'Etat Belge, la requérante connaîtrait une bonne évolution clinique et la situation se serait stabilisée depuis son cancer de l'ovaire ;

ALORS QUE les conclusions du médecin-conseil sont en contradiction flagrante avec les divers rapports médicaux produits par la requérante à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour ;

QUE le médecin-conseil n'a manifestement pas lu avec attention le dossier de la requérante, à moins qu'il ne l'ait pas suffisamment compris (les rapports médicaux de la requérante étant rédigés en français et le rapport du médecin-conseil étant libellé en néerlandais...);

QUE suite à un cancer de l'ovaire diagnostiqué en août 2009, la requérante a subi deux opérations chirurgicales associées à diverses séances de chimiothérapie ; qu'elle est en outre porteuse de l'hépatite B ;

QUE la demande d'autorisation de séjour n'est cependant fondée que sur les lourds traitements subis contre le cancer et les risques sérieux de récurrence ; que la réactivation de l'hépatite B est accessoire ;

QUE les médecins de la requérante sont unanimes pour souligner la nécessité de contrôles réguliers sur plusieurs années concernant le cancer de l'ovaire, les récurrences probables et l'impossibilité d'un retour en Mongolie sous peine d'un risque de décès (voir rapports du Docteur K. le 09.09.2009, du Docteur L. le 16.06.2011, du Docteur G. le 05.10.2011 et du Docteur H. le 13.04.2012) ;

QUE seul le rapport du Docteur P. du 06.03.2012 se montre un peu plus rassurant en ce qui concerne l'évolution de l'hépatite B ; qu'elle évoque cependant, sur base des chiffres du CA125, une reprise possible de la chimiothérapie liée au cancer de l'ovaire ;

QUE les prétentions du médecin-conseil de l'Etat Belge concernant une bonne évolution clinique et une situation stabilisée sont incompréhensibles, et même choquantes ;

QUE les derniers documents médicaux confirment d'ailleurs la dégradation de l'état de santé de la requérante ;

(...)

ATTENDU QUE selon le médecin-conseil de l'Etat Belge, il résulte du dossier médical qu'il n'y aurait pas de menace directe pour la vie de l'intéressée, qu'aucun organe vital ne serait atteint, et que la situation invoquée de l'intéressée n'exigerait aucune mesure de protection spéciale ;

ALORS QUE le médecin-conseil de l'Etat Belge est bien en peine, et pour cause, de citer précisément les pièces médicales de la requérante sur lesquelles il se fonde pour aboutir à de telles conclusions ;

QU'en aucun cas, les médecins de la requérante n'ont écrit de telles considérations ;

QUE l'état de santé de la requérante demeure préoccupant, et nécessite des contrôles réguliers ; que le pronostic vital de la requérante est engagé à plus ou moins moyen terme, vu les risques sérieux de récurrences ;

QUE la requérante est bien atteinte d'une maladie telle que prévue au §1, al. 1er de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 et qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur base de l'Article précité ;

ATTENDU QUE l'annexe 13 est motivée sur base de l'article 7 alinéa 1,2° de la loi du 15.12.1980 en ces termes: «Demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé » ;

ATTENDU QUE cette motivation est inadéquate ;

*QU'une motivation lacunaire, de pur style, équivaut à une absence de motivation ;
QUE la requérante ignore à quel stade de la procédure demeure sa demande d'asile ; Qu'elle n'est en possession que de son annexe 26 bis datée du 14.12.2006 ;
QUE le troisième moyen pris de la violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme du 04.11.1950, ainsi que des articles 2 et 3 la loi du 29.07.1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs, est fondé."*

3.2.2 De verweerder repliceert als volgt :

"Verzoekster meent dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet strookt met de medische attesten die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd. Ze voegt toe dat ze een operatie ondergaan heeft in 2009 gepaard met chemotherapie. Volgens haar blijkt duidelijk uit de attesten dat zij lijdt aan een ernstige ziekte.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 9ter van de wet van 15 december 1980 luidt thans als volgt:

(...)"

Uit voormeld artikel blijkt duidelijk dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de vreemdeling al dan niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

In casu analyseerde en concludeerde de ambtenaar-geneesheer d.d. 20 juli 2012 wat volgt:

"(...) Uit het medische dossier blijkt geen directe bedreiging meer voor het leven van betrokkene (...).

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter

Voor zover verzoekster kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Uit voormeld advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer inderdaad rekening heeft gehouden met alle medische attesten die door verzoekster werden overgemaakt, wat geenszins wordt betwist door verzoekster. De ambtenaar-geneesheer stelde vast, op basis van diezelfde attesten dat verzoeksters toestand geenszins levensbedreigend is. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer tot een verkeerd besluit is gekomen, door te stellen dat zij in 2009 geopereerd werd. De ambtenaar-geneesheer preciseerde in zijn advies dat de chemotherapie sinds 2011 werd beëindigd en dat een goede evolutie blijkt uit de door verzoekster voorgelegde attesten.

Aangezien de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat verzoekster geenszins lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, diende niet verder te worden ingegaan op de behandeling in het land van herkomst.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te vervolgen dat uit de vreemdelingenwet zelf en uit diens parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (RvV nr. 85 182 d.d. 25 juli 2012).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (RvV nr. 82.232 van 31 mei 2012).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing genomen werd conform de vigerende rechtspraak van het EHRM, zoals overigens ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-

geneesheer. De verwerende partij heeft de eer hierbij te wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, waar de humanitaire redenen tegen een terugkeer van dwingende aard zijn. In de D. zaak bestonden de uitzonderlijke omstandigheden erin dat de verzoeker op kritieke wijze ziek was en zelfs bijna dood ging, terwijl hem in het land van herkomst geen enkele medische zorgen konden geboden worden en hij er geen familie had die hem konden verzorgen of minstens bijstaan met een minimum aan opvang, voedsel of hulp."

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moeten verzoekers in concreto dan ook aantonen dat verzoeksters actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden haar om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar- geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is, werd terecht geoordeeld, conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Met haar kritiek maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de motiveringsplicht werd geschonden. Het derde middel is niet ernstig."

3.2.3 Over de eerste bestreden beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat het aangehaalde medisch probleem waaraan

verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Er wordt in de bestreden beslissing tevens expliciet verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat uitgebracht werd overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet en dat aan de verzoekster werd meegedeeld samen met de eerste bestreden beslissing zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Uit dit advies van 20 juli 2012 blijkt dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de verzoekster niet lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet nu er geen directe bedreiging meer is voor het leven van de verzoekster, er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. De ambtenaar-geneesheer licht bovendien toe hoe hij tot deze conclusie kwam. De verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2012. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte van de verzoekster geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet die kan aanleiding geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer als volgt in zijn advies:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.09.2009.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 12/4/2009, Dr. J, behandeling is gaande
- 9/9/2009, 16/12/2010, 25/1/2011, Dr. K., gynaecoloog in Luik, ovariumkanker, chemotherapie opgestart. Later was er een recidief met nieuwe operatie en chemotherapie in december 2010
- 26/1/2011, 5/10/2011, 18/12/2011, Dr. G., goede klinische evolutie. Hepatitis B antistoffen aanwezig, waarvoor bescherming met Zeffix. 6 sessies chemotherapie, beëindigd in augustus 2011. De goede klinische evolutie wordt bevestigd.
- 1/3/2011, 16/6/2011, Dr. L., chemotherapie, biologische parameters zijn "bevredigend"
- 6/4/2011, medisch getuigschrift van onbekende oorsprong
- 29/11/2011, 13/4/2012, Dr. H., huisarts, betrokkene woont met haar zoon, en doet haar best wat betreft integratie
- 6/3/2012, Dr. P., goede klinische evolutie wordt bevestigd. Indien geen verdere chemotherapie, mag Zeffix gestopt worden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 51-jarige vrouw een ovariumkanker gevonden werd, welke adequaat behandeld werd.

Volgens de laatste verslagen was de goede klinische evolutie bevredigend en de toestand gestabiliseerd.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritische gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit bovenstaande motivering van het advies 20 juli 2012, dat zoals gezegd integraal deel uitmaakt van de motieven van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico

inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, hetgeen hij afleidt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

De verweerder haalt in de nota met opmerkingen de rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen aan en stelt dat de verzoekster, gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM ter zake hanteert sinds de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk, *in concreto* moet aantonen dat haar actueel medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om haar een machtiging tot verblijf om medische redenen af te geven. De verweerder merkt op dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te oordelen of de gezondheidstoestand van de verzoekster al dan niet kritiek is en dat *in casu* terecht en conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoekster niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Waar de verweerder stelt dat het aan de verzoekster is om aan te tonen dat haar actueel medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om haar een machtiging tot verblijf om medische redenen af te geven, merkt de Raad op dat deze redenering kan worden gevolgd in de mate dat de verzoekster zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster voert echter ook een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Los van de vraag of de verzoekster daadwerkelijk met concrete elementen een schending van artikel 3 van het EVRM aantoon, dient de Raad dan ook te onderzoeken of de verweerder en de ambtenaar-geneesheer die conform artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet advies uitbracht, op afdoende wijze tot het besluit zijn gekomen dat de ziekte van de verzoekster geen ziekte is waarvoor in toepassing van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging wordt toegekend zodat de aanvraag als ongegrond wordt afgewezen.

Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen *“reëel risico”* en *“een onmenselijke of vernederende behandeling”* van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05), waarnaar ook de ambtenaar-geneesheer in zijn advies verwijst, bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost”* (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*.

Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoekster aanvoert dat het besluit van de arts-adviseur manifest tegenstrijdig is met de verschillende medische attesten die zij heeft bijgebracht. Zij merkt op dat bij haar in augustus 2009 ovariumkanker werd vastgesteld, dat zij chemotherapeutische behandelingen heeft ondergaan en dat zij drager is van het hepatitis B-virus en wijst er op dat de door

haar bijgebrachte medische attesten van 9 september 2009, 12 april 2011, 16 juni 2011, 5 oktober 2011 en 13 april 2012 benadrukken dat zij met betrekking tot de ovariumkanker regelmatige controles dient te ondergaan, dat er gevaar is te hervallen en dat zij op risico van overlijden niet kan terugkeren naar Mongolië. De verzoekster erkent wel dat het attest van 6 maart 2012 geruststellender is wat de evolutie van het hepatitis B-virus betreft, doch merkt zij op dat in dit attest, op basis van de cijfermatige gegevens betreffende de CA125, wel gesproken wordt van een mogelijk hervatten van de chemotherapie gelinkt aan de ovariumkanker. De verzoekster stelt dat de beoordeling van de arts-adviseur met betrekking tot een goede evolutie en een stabilisatie, totaal onbegrijpelijk is. Zij meent tevens dat de arts-adviseur nalaat te specificeren op welke medische stukken hij zich precies steunt om tot dit oordeel te komen en dat de artsen in elk geval geen dergelijke vaststellingen hebben gedaan.

De verweerder kan gevolgd worden dat indien verzoekster enkel zou verwijzen naar de verschillende standpunten van de geneesheren, zij niet kan aantonen dat de motivering niet afdoende is. Meer bepaald wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard om een reden dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de behandelende ambtenaar-geneesheer en de verslagen opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 echter wel na te gaan of de motivering die de ongegrondheid van de aanvraag onderbouwt pertinent en draagkrachtig is. De Raad dient dan ook te onderzoeken of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, en de verweerder bij het bevestigen van dit advies in de bestreden beslissing, op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij deze ook betrokken heeft in zijn advies.

In casu echter blijkt nergens uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat hij met het gegeven uit het verslag van Dr. P. van 6 maart 2012 dat er bij de laatste raadpleging van de verzoekster bij doctor G. en doctor L. een stijging van de CA125 waarden tot 64 U/ml is vastgesteld, dat als deze CA 125 waarde blijft stijgen, een herneming van de chemotherapie zal worden besproken en dat de Zeffix behandeling voor de hepatitis moet worden verdergezet indien de chemotherapie moet worden hervat. De verzoekster verwijst in haar uiteenzetting van het middel expliciet naar deze gegevens.

De ambtenaar-geneesheer geeft *in casu* duidelijk te kennen geeft dat hij het verslag van dr. P. van 6 maart 2012 aanvaardt als een medisch getuigschrift (*“Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag: (...) 6/3/2012, Dr. P., (...)”*). Uit het advies van 20 juli 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit het genoemde verslag uitdrukkelijk het volgende afleidt *“goede klinische evolutie wordt bevestigd. Indien geen verdere chemotherapie, mag Zeffix gestopt worden.”*

De verzoekster verwijst in haar betoog tevens naar het medisch getuigschrift van dr. H. van 13 april 2012, haar huisarts. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat dr. H. attesteert dat de levensverwachting van de verzoekster slecht is (*“pronostic vital: mauvais”*), dat zij medische behandelingen ondergaat sinds 2009 (*“soins médicaux en cours depuis 2009”*) en dat een ziekenhuisopname en medische behandeling met name chemotherapie is voorzien (*“traitement envisagé: hospitalisation, chimiothérapie”*). Uit het advies van 20 juli 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dit medisch getuigschrift van 13 april 2012 als volgt deduceert: *“(…) 13/4/2012, Dr. H., huisarts, betrokkene woont met haar zoon, en doet haar best wat betreft integratie”*.

Waar de ambtenaar-geneesheer uit het geheel van de door de verzoekster bijgebrachte medische stukken afleidt dat *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat bij deze 51-jarige vrouw een ovariumkanker gevonden werd, welke adequaat behandeld werd. Volgens de laatste verslagen was de goede klinische evolutie bevredigend en de toestand gestabiliseerd.”* miskent hij op kennelijke wijze de inhoud van de *“laatste verslagen”* waarnaar hij verwijst. De verzoekster voert terecht aan dat dr. P. in zijn attest dd. 6 maart 2012 heeft aangegeven dat de chemotherapie als behandeling voor haar ovariumkanker mogelijks moet worden hervat en dat de CA 125 waarden zijn gestegen. Het medisch getuigschrift van 13 april 2012 van dr. H. bevestigt dat een ziekenhuisopname en een chemotherapie zijn voorzien voor de verzoekster. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat op deze elementen werd geantwoord, temeer daar deze ambtenaar-geneesheer in zijn

advies aan het getuigschrift van 13 april 2012 een geheel verkeerde inhoud toedicht nu in dit attest nergens gesproken wordt over de inspanningen van de verzoekster met betrekking tot integratie noch over het feit dat haar zoon bij haar zou wonen, terwijl de Raad dient vast te stellen dat dit medisch getuigschrift wel gewag maakt van een slechte levensverwachting en een in het vooruitzicht gestelde ziekenhuisopname en chemotherapeutische behandeling. De ambtenaar-geneesheer concludeert dan ook op kennelijk onredelijke wijze en met miskenning van de duidelijke elementen uit de meest recente door de verzoekster bijgebracht stukken, met name de medische attesten van 6 maart 2012 en 13 april 2012 dat *“volgens de laatste verslagen was de goede klinische evolutie bevredigend en de toestand gestabiliseerd”* en dat *“uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging meer voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen”*. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2012 is dan ook niet afdoende gemotiveerd. De eerste bestreden beslissing, die expliciet op dit advies steunt en er de conclusies van herneemt, is bijgevolg eveneens niet afdoende gemotiveerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekster in de aangegeven mate een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4 Over de tweede bestreden beslissing

Uit de redactie van de tweede bestreden beslissing, dit is het op 30 juli 2012 jegens de verzoekster getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat dit bevel is afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. De aanhef van het bestreden bevel vermeldt met name uitdrukkelijk het volgende: *“in uitvoering van de beslissing van G(...) S(...), attaché, gemachtigde van de staatssecretaris, wordt aan de persoon die verklaart te heten D(...) R(..), (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten: (...)”*. Het blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat dit bevel op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris, is getroffen als de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing werd dan ook duidelijk genomen als gevolg van de eerste thans bestreden beslissing. Als gevolg van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal de verzoekster zich bovendien terug bevinden in haar rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste thans bestreden beslissing. Zij valt dan terug onder de geldigheid van het attest van immatriculatie, dat haar werd afgeleverd ter uitvoering van de beslissing van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer past het dan ook om het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2012, getroffen ten aanzien van de verzoekster, samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3.3 Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige door de verzoekster aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE